

عنوان مقاله:

بررسی توانایی خودمراقبتی در بیماران مبتلا به دیابت شهرستان دزفول در سال 1397

محل انتشار:

همایش ملی مراقبت مبتنی بر نوتوانی و بازتوانی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

نیلوفر سرقلی - دانشجوی کارشناسی پرستاری، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دزفول، دزفول، ایران

امین عبدالوند - دانشجوی کارشناسی پرستاری، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دزفول، دزفول، ایران

پردیس سلیم پور - دانشجوی کارشناسی پرستاری، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دزفول، دزفول، ایران

نگارین فرزادی - دانشجوی کارشناسی پرستاری، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دزفول، دزفول، ایران

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: بیماری دیابت از جمله بیماری های مزمن و به نسبت شایع در جهان است. این بیماری با صنعتی شدن و گسترش شهرنشینی روند رو به رشدی پیدا کرده است. بیماری دیابت، به دلیل شروع تدریجی و بهبود غیرقابل پیش بینیمشارکت بیمار امر مراقبت از خود را می طلبد. تبعیت از رفتارهای خود مراقبتی به منظور پیشگیری از عوارض دیابت و بهبودکیفیت زندگی امری ضروری است. در این میان توانمندسازی یک شاخص مهم در تطابق با بیماری در افراد دیابتی است که بهبیماران برای کشف و استفاده از حداکثر توانایی خود به منظور مدیریت بیماری کمک می نماید. هدف از این پژوهش بررسیتوانایی خود مراقبتی در بیماران دیابتی می باشد. مواد و روش ها: در مطالعه مقطعی، توصیفی-تحلیلی حاضر 100 بیمار دیابتی نوع 1 و 2 که از آذر تا بهمن سال 1397 بهبیمارستان گنجویان مراجعه کرده بودند؛ بررسی شد. ابزارهای پژوهش شامل پرسشنامه استاندارد مقیاس توانایی خلاصه فعالیت های خود مراقبتی دیابت بود. داده ها توسط آزمون های تحلیلی-توصیفی، میانگین، انحراف معیار، ضریب همبستگی پیرسون، آزمون T مستقل و آنوا و با استفاده از نرم افزار Spss vol 16 مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته های پژوهش: در این مطالعه که 54/9 درصد مرد، با میانگین سنی 58/13 با انحراف معیار 17/95 می باشند. میانگین نمرات توانایی خود مراقبتی در بیماران 44/9 با انحراف از معیار 13/9 بود که نشان دهنده توانایی خود مراقبتی ضعیف می باشد. بیشترین نمره خود مراقبتی را نمونه ها در ابعاد، عدم مصرف سیگار (96/1 درصد) و مصرف منظم داروخوراکی و انسولین (76/9) و کمترین انجام خود مراقبتی در بعد شرکت در جلسات ورزشی ویژه (1/98) داشتند. تجزیه و تحلیل داده ها نشان داد که بین سن، محل سکونت، سابقه ابتلا، میزان تحصیلات و وضعیت تاهل با میزان توانایی خود مراقبتی رابطه معنادار وجود دارد ($p < 0/05$) بطوری که نمونه ها با سن کمتر (28/7 درصد)، شهرنشین (92/2 درصد) سابقه دیابت خانوادگی (56/9 درصد)، متاهل (64/7 درصد) بالاترین نمره کلی و نمونه های بی سواد، بطور معناداری پایین ترین نمره (35/3 درصد) را دارند. ولی بین جنسیت، شغل و مدت درمان با توانایی خود مراقبتی، رابطه معنادار وجود ندارد ($P > 0/05$). بحث و نتیجه گیری: با توجه به این که اکثر بیماران دیابتی در این پژوهش، از نظر توانایی خود مراقبتی در سطح ضعیفی قرار دارند؛ بنابراین، لزوم گسترش و حمایت از برنامه هایی با محتوای آموزش و پیگیری منظم خودمراقبتی، در بیماران دیابتی رانشان می دهد.

کلمات کلیدی:

دیابت، خود مراقبتی، توانایی، توانایی خود مراقبتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/876851>

